

Laodycea - numer dwa

Protestancki róg

Jeff Pippenger

2023-08-27

Aby zrozumieć przesłanie, które jest odpieczętowane w Księdze Objawienia, niezbędne jest rozpoznanie korzeni, rozwoju i znaczenia Reformacji protestanckiej. Trzy podstawowe nurty w dziejach tej Reformacji dotyczą Biblii, właściwej metodologii stosowanej w jej badaniu, a także faktu, że wybrani na przestrzeni tej historii posłańcy są kamieniami milowymi tej historii. Jak to zawsze bywa, szatan próbował ukryć Biblię Króla Jakuba za pomocą kilku fałszywych odpowiedników, dążył też do ukrycia właściwej metodologii rozumienia Biblii poprzez kilka fałszywych metod, a ponadto starał się ukryć właściwych posłańców (waymarks), którzy byli wzbudzani po drodze w tej historii.

"Ale szatan nie próżnował. Teraz próbował tego, czego próbował w każdym innym ruchu reformacyjnym — zwieść i zgubić ludzi, podsuwając im falsyfikat zamiast prawdziwego dzieła. Jak w pierwszym wieku Kościoła chrześcijańskiego byli fałszywi chrystusowie, tak w XVI wieku pojawili się fałszywi prorocy." Wielki spór, 186.

W historii millerystów w latach 1840–1844 płaszcz protestantyzmu — który jest jednym z dwóch rogów bestii wychodzącej z ziemi, tj. Stanów Zjednoczonych — przeszedł na adwentyzm millerowski; to on stał się protestanckim rogiem. Jednocześnie kościoły, które wcześniej mieniły się protestanckimi, stały się odstępczym protestantyzmem, czyli — jak określali je milleryści — „córkami Rzymu”. Gdy protestanci odrzucili poselstwo pierwszego anioła w 1843 roku, upadli, a milleryści przejęli i nieśli dalej płaszcz protestantyzmu. Historia millerystów była kulminacją Bożego dzieła doprowadzenia Jego „kościół na pustyni” do pełnego zrozumienia Słowa Bożego.

Rozpoczęcie sądu śledczego przyniosło próbę dotyczącą prawa Bożego, a zwłaszcza szabatu. Aby ogłosić trzecie poselstwo anielskie, potrzebny był Kościół, który stał na straży prawa Bożego — prawa, które w ciemnych wiekach zostało pogrzebane pod papieskimi tradycjami i zwyczajami. Chrystus doprowadził protestantów do wydarzeń z lat 1840–1844 i przedstawił próbę Eliasza, którego typem był William Miller, a gdy protestanci odrzucili poselstwo Millera, powrócili do Rzymu. Próba pierwszego poselstwa anielskiego, przekazanego przez Millera, została przedstawiona w typie Eliasza na Górze Karmel.

I przystąpił Eliasza do całego ludu i rzekł: Jak długo będziecie się chwiać na dwie strony? Jeżeli Pan jest Bogiem, idźcie za nim, a jeżeli Baal, idźcie za nim. A lud nie odpowiedział mu ani słowem. 1 Księga Królewska 18:21.

W 1840 roku, w obliczu poselstwa Eliasza, reprezentowanego przez Millera i pierwszego anioła, protestanci wybrali Baala!

Reformacja protestancka była rozpieczętowaniem prawd Biblii, które rozpoczęło się od „gwiazdy porannej”, obiecanej na czas historii reprezentowanej przez kościół w Tiatyrze. Bezpośredni atak

na Biblię rozpoczął się wieki wcześniej i jest wyraźnie przedstawiony w The Great Controversy, zwłaszcza w historii waldensów. W 1930 roku Benjamin Wilkerson opublikował książkę Our Authorized Bible Vindicated. Książka dokumentuje wojnę prowadzoną przeciwko świętym oryginalnym tekstom, które ostatecznie posłużyły do przekładu Biblii Króla Jakuba, a także rozmaite sataniczne fałszywe teksty, które były i nadal są promowane przez katolików, odstępczy protestantyzm i laodycejskich adwentystów. Wojna rozpoczęła się na długo przed historią waldensów, ale to oni są kamieniem milowym i symbolem tych, którzy oddali życie, by świadczyć o znaczeniu właściwych rękopisów, które ostatecznie posłużyły do przekładu Biblii Króla Jakuba w 1611 roku.

Powstanie Biblii Króla Jakuba w 1611 roku przebiegało według bardzo określonego procesu tłumaczeniowego. Proces tłumaczenia i wydania Biblii został zrealizowany poprzez siedem etapów przygotowania. Zajęło to także siedem lat, a siedem lat biblijnych to dwa tysiące pięćset dwadzieścia dni. Jest to oczywiście ta sama liczba dni proroczych, w czasie których Jezus potwierdził przymierze z wieloma, w wypełnieniu Daniela 9. W środku tego świętego tygodnia Chrystus został ukrzyżowany, a ukrzyżowany Chrystus jest, rzecz jasna, centrum Biblii. Owe siedem etapów prowadzących do powstania czystego Słowa Bożego wyglądało następująco.

- **PO PIERWSZE:** Wstępny przekład dokonany przez poszczególnych tłumaczy: Około 50 tłumaczy podzielono na sześć komitetów, z których każdy odpowiadał za różne części Biblii. Te osoby pracowały nad przekładem z języków oryginalnych (hebrajskiego, aramejskiego i greckiego) na angielski.
- **DRUGI ETAP:** Przegląd przez komitet: Po ukończeniu przez każdy komitet tłumaczenia danej sekcji, praca była przeglądana przez samych członków komitetu. To pozwalało na zbiorowe konsultacje i korektę błędów.
- **TRZECIE:** Przegląd przez Komitet Główny: Tłumaczenia poszczególnych komitetów zostały następnie przekazane większej grupie uczonych, zwanej Komitetem Głównym. W skład tego komitetu wchodził przedstawiciel każdego z sześciu komitetów tłumaczeniowych. Przeanalizowali oni całe dzieło, porównując i ujednolicając różne tłumaczenia poszczególnych komitetów.
- **CZWARTE:** Dodatkowy przegląd i korekta: Zmieniona przez Komitet Główny wersja została odesłana do poszczególnych komitetów w celu dalszego przeglądu i dopracowania. Ten iteracyjny proces pomógł zapewnić, że tłumaczenie było spójne i dokładne.
- **PIĄTE:** Ostateczny przegląd i zatwierdzenie: Gdy poszczególne komitety zakończyły wprowadzanie poprawek, ostateczny projekt został przedłożony Komitetowi Głównemu do ostatecznego przeglądu i zatwierdzenia.
- **SZÓSTE:** Królewska aprobata i publikacja: Zatwierdzony przekład został następnie przedstawiony królowi Jakubowi I w celu uzyskania jego aprobaty.
- **Po siódme:** Gdy udzielił królewskiej aprobaty, tłumaczenie opublikowano w 1611 roku jako wersję Biblii Króla Jakuba (wersję autoryzowaną).

Słowa Pana są czystymi słowami: jak srebro wypróbowane w glinianym piecu, siedem razy oczyszczone. Zachowasz je, o Panie, ustrzeżesz je od tego pokolenia na wieki. Psalm 12:6–7.

W walce szatana przeciwko Słowu Bożemu oraz przeciwko kamieniom milowym, reprezentowanym przez rozmaitych posłańców tej rozwijającej się historii oraz przez odpowiednią metodologię prawidłowego rozdzielania Jego Słowa, Biblia Króla Jakuba z 1611 roku jest kamieniem milowym, wyraźnie wskazanym w Psalmie dwunastym. Żadna z rozmaitych podrabianych Biblii, które powstały na podstawie skażonych katolickich manuskryptów, nie spełnia kryteriów Psalmu dwunastego. Proces oczyszczania, który obejmował siedem etapów, oraz okres dwóch tysięcy pięciuset dwudziestu dni wskazują, że Biblia Króla Jakuba jest Bożymi "czystymi słowami". Bóg obiecuje zachować Biblię Króla Jakuba jako swoje czyste Słowo na zawsze i dlatego obiecuje podtrzymać metodologię "historycyzmu", którą posługiwali się protestanczy reformatorzy, w tym William Miller.

W XIV wieku John Wycliffe, który w książce *The Great Controversy* jest określany jako „jutrzenka Reformacji”, został użyty przez Boga, aby przetłumaczyć Biblię na język zrozumiały nawet dla zwykłego człowieka. Jest posłańcem, który wyznacza kamień milowy początku protestanckiej Reformacji.

Wielki ruch, który Wycliffe zapoczątkował, mający wyzwolić sumienie i rozum oraz uwolnić narody tak długo zaprzężone do triumfalnego rydwanu Rzymu, miał swoje źródło w Biblii. Tu było źródło tego strumienia błogosławieństwa, który, niczym woda życia, płynie przez wieki od XIV stulecia. Wycliffe przyjął Pismo Święte z bezwarunkową wiarą jako natchnione objawienie woli Bożej, wystarczającą regułę wiary i postępowania. Wychowano go, by uważał Kościół Rzymu za boski, nieomylny autorytet i by z bezwarunkową czcią przyjmował ustalone nauki i zwyczaje tysiąca lat; lecz odwrócił się od tego wszystkiego, aby słuchać świętego słowa Bożego. Do uznania właśnie tego autorytetu wzywał ludzi. Zamiast Kościoła przemawiającego przez papieża, oświadczył, że jedynym prawdziwym autorytetem jest głos Boga przemawiający przez Jego słowo. I uczył nie tylko, że Biblia jest doskonałym objawieniem woli Bożej, lecz także, że jedynym jej tłumaczem jest Duch Święty, a każdy człowiek ma przez studiowanie jej nauk sam rozpoznać swój obowiązek. W ten sposób odwrócił umysły ludzi od papieża i Kościoła Rzymu ku słowu Bożemu.

Wycliffe był jednym z największych reformatorów. Pod względem rozległości intelektu, jasności myśli, niezłomności w trwaniu przy prawdzie i odwagi w jej obronie dorównało mu niewielu spośród tych, którzy przyszedli po nim. Czystość życia, nieustrudzona pilność w nauce i pracy, nieskazitelna prawość oraz Chrystusowa miłość i wierność w jego posłudze charakteryzowały pierwszego z reformatorów. I to pomimo ciemności intelektualnej i moralnego zepsucia epoki, z której wyszedł.

Charakter Wycliffe'a jest świadectwem kształcącej, przemieniającej mocy Pisma Świętego. To Biblia uczyniła go tym, kim był. Wysilek uchwycenia wielkich prawd objawienia nadaje świeżość i wigor wszystkim zdolnościom. Poszerza umysł, wyostrza postrzeganie i udoskonala sąd. Studium Biblii uszlachetnia każdą myśl, każde uczucie i każde dążenie jak żadne inne studium nie potrafi. Nadaje stałość w dążeniu do celu, cierpliwość, odwagę i męstwo; uszlachetnia charakter i uświęca duszę. Gorliwe, pełne czci studium Pisma Świętego, wprowadzające umysł ucznia w bezpośredni kontakt z nieskończonym umysłem, dałoby światu ludzi o silniejszym i bardziej aktywnym intelekcie, a także o szlachetniejszych

zasadach, niż kiedykolwiek dało najdoskonalsze kształcenie, jakie zapewnia ludzka filozofia. "Wejście Twoich słów," mówi psalmista, "daje światło; daje zrozumienie." Psalm 119:130. Wielki spór, 93, 94.

Po świadectwie dotyczącym Johna Wycliffe'a w „Wielkim boju” siostra White przedstawia listę wiernych reformatorów (drogowskaszów), która ostatecznie dociera do reformatora Johna Knoxa. Wskazuje ona istotne pytanie postawione Johnowi Knoxowi przez Marię, królową Szkocji.

John Knox odwrócił się od tradycji i mistycyzmu Kościoła, aby karmić się prawdami Słowa Bożego, a nauczanie Wisharta utwierdziło go w postanowieniu, by porzucić wspólnotę z Rzymem i przyłączyć się do prześladowanych reformatorów. . . .

Gdy stanął twarzą w twarz z królową Szkocji, w której obecności zapał niejednego przywódcy protestantów słabł, John Knox dał niezachwiane świadectwo prawdzie. Nie dał się pozyskać pochlebstwami; nie zadrzał wobec gróźb. Królowa oskarżyła go o herezję. Oświadczyła, że nauczał lud, by przyjmował religię zakazaną przez państwo, a tym samym pogwałcił Boże przykazanie nakazujące poddanym być posłusznymi swym władcom. Knox odpowiedział stanowczo: „Jako że prawdziwa religia nie bierze ani swego początku, ani autorytetu od władców, lecz jedynie od Boga wiecznego, tak też poddani nie są zobowiązani kształtować swojej religii według upodobań swoich władców. Często bowiem bywa, że to właśnie władcy, spośród wszystkich, są najmniej świadomi prawdziwej religii Bożej. Gdyby całe potomstwo Abrahama było wyznawcami religii faraona, którego poddanymi długo byli — proszę pani, cóż za religia byłaby na świecie? A gdyby wszyscy za dni apostołów byli wyznawcami religii cesarzy rzymskich — proszę pani, jakaż religia byłaby teraz na ziemi? ... A zatem, pani, może pani dostrzec, że poddani nie są związani religią swoich władców, choć nakazuje się poddanym okazywać im cześć”.

Rzekła Maria: „Ty interpretujesz Pismo Święte w jeden sposób, a oni [nauczyciele rzymskokatolicy] w inny; komu mam wierzyć i kto będzie sędzią?”

„Macie wierzyć Bogu, który wyraźnie przemawia w swoim Słowie” — odparł reformator; „a ponad to, czego uczy was Słowo, nie macie wierzyć ani jednemu, ani drugiemu. Słowo Boże samo w sobie jest jasne, a jeśli w jakimkolwiek miejscu zachodzi niejasność, Duch Święty, który nigdy nie jest sobie przeciwny, wyjaśnia to jaśniej w innych miejscach, tak że nie może pozostać żadna wątpliwość, chyba u takich, którzy uparcie trwają w niewiedzy.” Takie to prawdy nieustraszony reformator, narażając życie, mówił wprost królowi. Z tą samą nieustraszoną odwagą trwał przy swoim zamiarze, modląc się i tocząc boje Pana, aż Szkocja została uwolniona od papizmu. Wielki bój, 250, 251.

Rozmowa między reformatorem a królową podkreśla trzeci wątek w historii reformacji, który wskazuje na wysiłki Szatana zmierzające do sfalszowania Biblii, reformatorów oraz metodologii studiów biblijnych. Odpowiedź Jana królowej brzmiała, że właściwą metodologią jest "historycyzm", który opiera się na założeniu, iż jedna linia historii proroczej jest wyjaśniana przez Ducha Świętego inną linią historii proroczej.

W ciemności rozbłysło światło. Wycliffe i wcześnie reformatorzy, aż po czasy millerytów, stosowali metodę badania Biblii zwaną "historycyzmem". Historia biblijnej metody badania Biblii jest często pomijana, ale jej uwzględnienie jest niezbędne, aby naprawdę dostrzec znaczenie zasad wykładni prorocत्व przyjętych przez Millera, a następnie przez Future for America.

Są tylko dwa kościoły, które siostra White określa jako lud nazwany przez Boga: starożytny Izrael oraz Kościół Adwentystów Dnia Siódmego.

"Powody, dla których jesteśmy nazywani ludem Bożym, należy powtarzać raz po raz. Księga Powtórzonego Prawa 4:1-13" Manuscript Releases, tom 8, s. 426.

Kościół apostołów oraz kościół na pustyni w czasach papieskiej ciemności nigdy nie były nazywane Bożym ludem nazwanym z imienia, gdyż termin ten (oznaczający „być nazwanym”) odnosi się do kościoła, któremu powierzono odpowiedzialność bycia depozytariuszem Bożego prawa, a w adwentyzmie także depozytariuszem Bożych prawd proroczych.

„Bóg powołał w tym czasie swój Kościół, tak jak powołał starożytny Izrael, aby był światłem na ziemi. Za pomocą potężnego topora prawdy, poselstw pierwszego, drugiego i trzeciego anioła, oddzielił ich od kościołów i od świata, aby doprowadzić ich do świętej bliskości z Sobą. Uczynił ich depozytariuszami Jego prawa i powierzył im wielkie prawdy prorocтва na ten czas. Podobnie jak święte wyroczenie powierzone starożytnemu Izraelowi, są one świętym depozytem, który należy przekazać światu. Trzej aniołowie z Objawienia 14 przedstawiają ludzi, którzy przyjmują światło Bożych poselstw i wyruszają jako Jego narzędzia, by rozbrzmiało ostrzeżenie po całej ziemi.” Świadectwa, tom 5, 455.

William Miller był wybranym posłańcem, aby objawić Boże prawdy prorocze, a gdy te prawdy doprowadziły lud do otwartych drzwi Najświętszego Miejsca w 1844 roku, Bóg wówczas objawił prawo Boże. Wycliffe jest kamieniem milowym w otwieraniu Biblii i zapoczątkowaniu reformacji protestanckiej, ale jest też kamieniem milowym Bożego dzieła ustanowienia "wielkich prawd prorocтва". John Wycliffe był nazywany Poranną Gwiazdą w historii 1260-letniego panowania papieża. Jego dzieło rozpoczęło się w XIV wieku, a następnie w XVII wieku kolejnym kamieniem milowym tej proroczej linii było wydanie w 1611 roku Biblii Króla Jakuba. Na tej linii ostatecznie dochodzimy do kamienia milowego w postaci zasad Millera dotyczących interpretacji prorocत्व. Miller jest kamieniem milowym na tej linii prawdy, podobnie jak jego zasady. Jego zasady świadczą o kamieniu milowym u kresu adwentyzmu, reprezentowanym przez publikację "Prophetic Keys".

Jeśli nie rozumiemy, że zasady Millera były kamieniem milowym na linii historii proroczej, reprezentującym dzieło zachowania oryginalnych i właściwych tekstów Biblii, a także dzieło odświeżenia prawdziwego zrozumienia Biblii, co wymagało, aby reformatorzy byli prowadzeni do zrozumienia i stosowania świętej metodologii studium zwanej „historycyzmem”, brakuje nam informacji niezbędnych do rozpoznania proroczych prawd związanych z dziełem przedstawiania i zachowywania światła trzeciego anioła u końca adwentyzmu. Z tego powodu ważne jest, aby dokonać krótkiego przeglądu tej linii historii.

Jedyną prawdziwą definicją słowa „protestant” jest sprzeciw wobec Rzymu. Jeśli jakiś kościół przestaje sprzeciwiać się Rzymowi, nie jest już protestancki i wtedy staje się córką Rzymu, tak jak protestanci, którzy odrzucili orędzie pierwszego anioła. Nadrzędną zasadą, która stała się „mottom” protestantów, którzy wyszli z Kościoła katolickiego, było: „Biblia i tylko Biblia”. Jednak historia poświadcza, że Biblię trzeba było właściwie wykładać.

Staraj się usilnie, aby okazać się Bogu wypróbowanym, pracownikiem, który nie ma się czego wstydzić, poprawnie wykładającym słowo prawdy. Lecz unikaj bezbożnych i próżnych gadanin, gdyż prowadzą do jeszcze większej bezbożności. 2 List do Tymoteusza 2:15–16.

Metodą badania Pisma Świętego, do stosowania której protestanci zostali doprowadzeni w swoich wysiłkach, aby właściwie rozdzielać słowo prawdy, jest „historycyzm”. Ta metoda była szczególnym i poważnym celem ataku Szatana — i rzeczywiście zaatakował.

Powinniśmy sami wiedzieć, na czym polega chrześcijaństwo, czym jest prawda, czym jest wiara, którą otrzymaliśmy, jakie są biblijne zasady – zasady dane nam przez najwyższy autorytet. Materiały z 1888 roku, 403.

Podważanie biblijnej metodologii stosowanej przez reformatorów, aż po Williama Millera włącznie, jest konkretnie wskazywane jako rozpoczynające się w XV wieku wraz z jezuickim uczonym Francisco Ribera (1537–1591), któremu przypisuje się spopularyzowanie interpretacji futurystycznej. Napisał on komentarz do Księgi Objawienia, który proponował futurystyczną interpretację prorocstw, oddalając je od kontekstu historycznego. Ribera wymyślił tę metodologię w celu przeciwstawienia się prawdzie, którą metodologia historycyzmu zawsze przynosiła. Tą prawdą było to, że papież rzymski jest Antychrystem prorocstw biblijnych.

W XVII i XVIII wieku istnieją dowody na to, że protestanci wiedzieli, iż fałszywa metodologia Ribery była sataniczna i błędna. Protestanci w tamtym okresie pisali książki i traktaty sprzeciwiające się „bezbożnym i próżnym gadaninom” jezuickiego uczonego. Jednak w 1909 roku opublikowano konia trojańskiego, Scofield Reference Bible, a odniesienia wstawione do przypisów Biblii opierały się na naukach Ribery oraz innego jezuitę, Manuela Lacunzy (1731–1801). Lacunza pisał pod pseudonimem Juan Josafat Ben-Ezra i opublikował książkę zatytułowaną Przyjście Mesjasza w chwale i majestacie. Podobnie jak wcześniej u Ribery, książka była bezpośrednim atakiem na wypełnienie prorocstw w Księdze Objawienia.

Szatan wiedział, że to, co musi okryć zamęt, to ostateczne ostrzegawcze przesłanie pochodzące z Księgi Objawienia. Włączenie bezbożnych i czczych wywodów dwóch księży jezuitów do przypisów w Biblii z odnośnikami Scofielda pozwoliło Szatanowi poprowadzić odstępczych protestantów do przyjęcia jezuickich metod, tym samym zaślepiając ich na prawdę. Szatan dokonał tego, wprowadzając kilka katolickich modeli profetycznych, które usunęły możliwość jasnego wskazania, kim jest antychryst prorocstw biblijnych. Nie był to dla Szatana trudny podstęp, ponieważ protestanci już wcześniej wrócili do Kościoła rzymskiego, odrzucając w 1843 roku poselstwo Millera.

Na przestrzeni lat opublikowano wiele książek i artykułów dokumentujących atak Szatana na Biblię, który rozpoczął się w pierwszych wiekach po ukrzyżowaniu Chrystusa. Ten atak doszedł do punktu, w którym wprowadzono sfalszowane rękopisy, aby stworzyć fałszywą Biblię. Szatan atakował również reformatorów, którzy zostali powołani, by bronić Słowa Bożego, zarówno za ich życia, jak i po ich śmierci.

Pomyśl tylko, jak współcześni historycy i teologowie Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego traktują postać Williama Millera. To tak, jakby odkopali jego kości i wrzucili je do rzeki Missisipi.

William Miller zakłócał królestwo Szatana, a arcywróg starał się nie tylko zniweczyć wpływ poselstwa, lecz także zgładzić samego posłańca. Gdy Ojciec Miller stosował prawdę Pisma w praktyce, przemawiając do serc swych słuchaczy, zapłonął przeciw niemu gniew rzekomych chrześcijan, tak jak gniew Żydów został rozniecony przeciw Chrystusowi i Jego apostołom. Członkowie kościoła podburzali motłoch, a kilkakrotnie wrogowie knuli, by pozbawić go życia, gdy miał opuszczać miejsce zgromadzenia. Lecz święci aniołowie byli w tłumie, i jeden z nich, w postaci człowieka, ujął pod ramię tego sługę Pana i bezpiecznie wyprowadził go z rozwścieczonego tłumu. Jego dzieło nie było jeszcze zakończone, a Szatan i jego emisariusze zawiedli się w swoim zamiarze. Duch proroctwa, tom 4, 219.

Zobacz, jak te same dwie grupy w adwentyzmie (teologowie i historycy) bagatelizowały i tuszowały słuszość zasad Millera, które, jak informuje nas Siostra White, będą używane przez wszystkich, którzy rzeczywiście głoszą poselstwa trzech aniołów.

Ci, którzy zajmują się głoszeniem poselstwa trzeciego anioła, badają Pismo Święte według tego samego planu, który przyjął ojciec Miller. W małej książce zatytułowanej „Poglądy na proroctwa i chronologię proroczą” ojciec Miller podaje następujące proste, a zarazem rozsądne i ważne zasady dotyczące studium i interpretacji Biblii:

[Zacytowano zasady od pierwszej do piątej.]

Powyższe stanowi część tych reguł; a w naszych studiach nad Biblią wszyscy dobrze zrobimy, jeśli będziemy kierować się przedstawionymi zasadami. Review and Herald, 25 listopada 1884 r.

Bez przeanalizowania trzech wątków linii historii proroczej związanej z rozwojem i ustanowieniem Słowa Bożego nie sposób dostrzec znaczenia kluczowego świadectwa potwierdzającego Williama Millera jako posłańca typologicznie zapowiedzianego przez Eliasza w przedstawieniu poselstwa, jako Mojżesza w obietnicy wzbudzenia Millera przy zmartwychwstaniu sprawiedliwych oraz jako Elizeusza w jego gotowości porzucić swoje gospodarstwo i służyć poselstwu Eliasza. Siostra White wskazuje wszystkich trzech tych biblijnych bohaterów jako typy Williama Millera, który jest dziś traktowany przez współczesnych adwentystycznych teologów i historyków tak, jakby był jedynie jakimś "biednym chłopcem z farmy" z osiemnastego wieku.

William Tyndale był jednym z wielu reformatorów wzbudzonych w tej linii historii proroczej. Jeśli mogą to tak ująć, jego „deklaracja misji” skierowana przeciw wysłannikom papieża, z którymi miał do czynienia, brzmiała: „Sprawię, że chłopiec, który prowadzi pług, będzie znał Pismo Święte

lepiej niż wy.” William Miller był chłopcem z farmy, który prowadził pług i wypełnił prorocstwo Tyndale’a.

To wprowadzenie zostało znacznie uproszczone w odniesieniu do całej historii, którą można by przywołać na poparcie tego, co przedstawiliśmy do tej pory. Teraz rozważymy niektóre znaki Alfy i Omegi, aby powrócić do rozważenia postaci Millera jako drogowskaz i posłaniec.

Księga Daniela jest początkiem księgi, która składa się z dwóch ksiąg. Końcem tej księgi jest Księga Objawienia. Chociaż są to dwie odrębne księgi, razem stanowią jedną księgę.

Lata temu miałem publiczną wymianę zdań ze znanym teologiem Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego, który pracował w Instytucie Badań Biblijnych przy Konferencji Generalnej Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego. Teolog próbował skorygować moje rozumienie ostatnich sześciu wersetów jedenastego rozdziału Księgi Daniela, a także moje rozumienie „codziennego” w Księdze Daniela. Nasza wymiana, która toczyła się przez pewien czas, polegała na tym, że on napisał artykuł, na który odpowiedziałem, na co on z kolei odparł, a ja oczywiście znów przedstawiłem swoje myśli, i tak dalej i tak dalej. W trakcie tej wymiany poinformował mnie, że w komisji Konferencji Generalnej, w której pracował, uchodził za eksperta od Księgi Daniela, a jego współpracownik był uważany za stałego eksperta od Księgi Objawienia. W naszych kontaktach nie chciał poruszać kwestii z Księgi Objawienia, lecz odsyłał je do swojego kolegi. Chciał utrzymać dyskusję wyłącznie w ramach Księgi Daniela.

Siostra White jasno stwierdza, że Księga Daniela i Księga Objawienia stanowią jedną księgę. W tym sensie reprezentują one Biblię, która jest jedną księgą złożoną z dwóch części: Starego i Nowego Testamentu. Siostra White wypowiada się też o wspólnocie żydowskiej, która za jedyną uznaje Stary Testament, a także o tych, którzy lekceważą Stary Testament, bo rozumieją tylko Nowy albo są skłonni rozumieć jedynie Nowy. Jej natchnione świadectwo mówi, że jeśli przyjmujesz tylko Nowy, odrzucasz Stary, i odwrotnie. Gdy teolog twierdzi, że jest znawcą Księgi Daniela, lecz nie Księgi Objawienia, powtarza żydowską koncepcję przyjmowania jedynie Starego Testamentu, a wiemy, dokąd to wąskie spojrzenie zaprowadziło Żydów. Opowiedzenie się po którejkolwiek stronie: przyjęcie starego, a nie nowego, lub przyjęcie nowego, a nie starego, oznacza odrzucenie całego świadectwa.

Zbawiciel zapytał swoich uczniów, czy zrozumieli to wszystko. Oni odpowiedzieli: „Tak, Panie.” Wtedy rzekł do nich: „Dlatego każdy uczony w Piśmie, który został pouczony o królestwie niebieskim, podobny jest do gospodarza domu, który ze swego skarbcza wydobywa rzeczy nowe i stare.” W tej przypowieści Jezus przedstawił swoim uczniom odpowiedzialność tych, których zadaniem jest przekazywać światu światło, które otrzymali od Niego. Stary Testament był wówczas całym istniejącym Pismem; nie został jednak napisany jedynie dla starożytnych; był przeznaczony dla wszystkich wieków i dla wszystkich ludzi. Jezus chciał, aby nauczyciele Jego nauki pilnie badali Stary Testament, szukając w nim światła, które potwierdza Jego tożsamość jako Mesjasza zapowiedzianego w prorocत्वach i odsłania naturę Jego misji wobec świata. Stary i Nowy Testament są nierozdzielne, gdyż oba są nauczaniem Chrystusa. Nauka Żydów, którzy przyjmują tylko Stary Testament, nie prowadzi do zbawienia, ponieważ odrzucają Zbawiciela, którego życie i posługa były wypełnieniem Prawa i prorocत्व.

I nauka tych, którzy odrzucają Stary Testament, nie prowadzi do zbawienia, ponieważ odrzuca to, co stanowi bezpośrednie świadectwo o Chrystusie. Sceptycy zaczynają od podważania Starego Testamentu, a do zaprzeczenia ważności Nowego potrzeba już tylko jednego kroku, i w ten sposób oba zostają odrzucone.

"Żydzi mają niewielki wpływ na świat chrześcijański w ukazywaniu mu znaczenia przykazań, w tym wiążącego prawa szabatu, ponieważ, wydobywając stare skarby prawdy, odrzucają nowe, zawarte w osobistych naukach Jezusa. Z drugiej strony, najsilniejszym powodem, dla którego chrześcijanie nie potrafią oddziaływać na Żydów, by ci przyjęli nauki Chrystusa jako język boskiej mądrości, jest to, że wydobywając skarby Jego słowa, z pogardą traktują bogactwa Starego Testamentu, które są wcześniejszymi naukami Syna Bożego, przekazanymi przez Mojżesza. Odrzucają prawo ogłoszone na Synaju oraz szabat czwartego przykazania, ustanowiony w ogrodzie Eden. Lecz kaznodzieja ewangelii, który postępuje według nauk Chrystusa, zdobędzie dogłębną znajomość zarówno Starego, jak i Nowego Testamentu, aby móc przedstawić je ludziom w ich właściwym świetle jako nierozdzielną całość — jedno zależne od drugiego i je oświetlające. Tak więc, jak Jezus pouczał swoich uczniów, będą wydobywać ze swego skarbcza 'rzeczy nowe i stare.'" Duch proroctwa, tom 2, 255.

Poprzednia rada ma jeszcze jedno zastosowanie dla laodycejskich adwentystów. Wyznawać wiarę w całą Biblię, zarówno Stary, jak i Nowy Testament, a jednak odrzucać Ducha Proroctwa, to taka sama skrajność jak przyjmowanie tylko jednego świadectwa. Do ustalenia prawdy potrzeba dwóch świadków, zatem nie da się ustalić prawdy na podstawie jednego świadka; jeśli ktoś próbuje to uczynić, odrzuca obu świadków i opiera swoją wiarę na tym, co nazywa się 'półprawdami'.

Teraz powtórzę pytanie, które znalazło się w jednym z pierwszych artykułów ukazujących się od lipca 2023 roku. Pytanie brzmi: „Jakie nowe światło pojawiło się w adwentyzmie od 1863 roku?” Odpowiedź jest prosta: „Żadne”.

„Księgi Daniela i Objawienia stanowią jedność. Jedna jest proroctwem, druga objawieniem; jedna księgą zapieczętowaną, druga księgą otwartą. Jan usłyszał tajemnice, które wypowiedziały gromy, lecz nakazano mu, aby ich nie zapisywał.” Komentarz Biblijny Adwentystów Dnia Siódmego, tom 7, 971.

Alfa i Omega zatem wskazuje, że Księga Daniela jest pierwsza, a Księga Objawienia ostatnia. Księga Daniela symbolizuje początek, a Księga Objawienia symbolizuje koniec adwentyzmu.

„Księga Objawienia jest księgą zapieczętowaną, ale też księgą otwartą. Zawiera opis cudownych wydarzeń, które mają się rozegrać w ostatnich dniach historii tej ziemi. Nauki tej księgi są jasne, a nie mistyczne i niezrozumiałe. W niej podjęta jest ta sama linia proroctwa co w Księdze Daniela. Niektóre proroctwa Bóg powtórzył, dając w ten sposób do zrozumienia, że należy przywiązać do nich wagę. Pan nie powtarza rzeczy, które nie mają większego znaczenia.” Manuscript Releases, tom 9, 8.

Na początku Adwentyzmu, w samych wersetach stanowiących centralny filar Adwentyzmu, w wersetach odpieczętowanych w 1798 roku, Jezus przedstawił się jako "Palmoni", Przedziwny Liczący. Na końcu Adwentyzmu Jezus przedstawia się jako "Alfa i Omega", cudowny lingwista —

Słowo Boże. Z tego powodu początek Adwentyzmu i poselstwo pierwszego anioła były "oparte na czasie". Na końcu Adwentyzmu poselstwo trzeciego anioła będzie oparte na Jego Słowie.

Początek i koniec adwentyzmu mają miejsce w historii szóstego królestwa prorocstwa biblijnego, a zatem przypadają na początek i koniec Stanów Zjednoczonych. Prorocza historia Stanów Zjednoczonych jest historią dwóch rogów: republikanizmu i protestantyzmu. U kresu tej historii te dwa rogi zmienią się z baranka w smoka. Republikanizm zmieni się w demokrację, a protestantyzm zmieni się w odstępczy protestantyzm. Gdy kielich czasu próby dla Stanów Zjednoczonych zacznie się dopełniać, jak dzieje się właśnie teraz, dwa rogi odstępczego republikanizmu i odstępczego protestantyzmu utworzą obraz bestii, łącząc tym samym Kościół i państwo w jeden róg, który mówi jak smok. Lecz Bóg nie pozostanie bez świadectwa, gdyż w procesie doprowadzania Stanów Zjednoczonych do końca wzbudzi prawdziwy róg protestantyzmu, aby zaprotestował zarówno przeciw obrazowi bestii w Stanach Zjednoczonych, jak i następnie przeciw obrazowi bestii, który stanie przed całym światem. Wzbudzenie rogu protestantyzmu u kresu Stanów Zjednoczonych dokona się w tej samej strukturze historycznej, w jakiej róg protestantyzmu został wzbudzony na początku istnienia Stanów Zjednoczonych. Dawny lud przymierza zostanie pominięty, a nowy lud stanie się nowym ludem przymierza. Nie ma nic nowego pod słońcem.

Kiedy wykorzystujemy prorocstwa czasowe, tak jak były rozumiane i przedstawiane w historii millerystów, aby ocenić Alfę i Omegę, stwierdzamy, że są jednym i tym samym. Każde prorocstwo czasowe rozpoczyna się historią w czasie jego ogłoszenia, a ta historia zawsze stanowi typ historii jego wypełnienia.

Historia prorocstwa o dwóch tysiącach trzystu latach rozpoczęła się wraz z trzecim dekretem w 457 r. p.n.e. i zakończyła się wraz z poselstwem trzeciego anioła 22 października 1844 r. W okresie poprzedzającym, lecz jeszcze przed ogłoszeniem trzeciego dekretu, zrealizowano dzieło wzniesienia świątyni i Jerozolimy. Podobnie w historii poprzedzającej nadejście trzeciego anioła ustanowiono podstawowe prawdy millerowskiej świątyni.

W roku 1798 spełniło się prorocstwo trwające dwa tysiące pięćset dwadzieścia lat, które rozpoczęło się w 723 r. p.n.e. wraz z rozproszeniem dziesięciu północnych plemion. To prorocstwo wskazało dwa okresy po tysiąc dwieście sześćdziesiąt lat: najpierw deptanie dosłownej świątyni i dosłownej Jerozolimy przez dosłowny pogański Rzym, a następnie tysiąc dwieście sześćdziesiąt lat, gdy papieski Rzym deptał duchowe miasto i świątynię. Prorocstwo rozpoczęło się zniszczeniem królestwa północnego i rozproszeniem mieszkańców tego królestwa. W połowie tego prorocstwa, w roku 538, następuje koniec deptania ludu Bożego przez pogański Rzym, czwarte królestwo prorocstwa biblijnego, i prowadzi to do rozproszenia Kościoła Bożego na pustynię Ciemnych Wieków. Koniec tego prorocstwa czasowego w roku 1798 wyznacza koniec piątego królestwa prorocstwa biblijnego. Rozproszenie dziesięciu północnych plemion oraz chrześcijańskiego Kościoła, który uciekł na pustynię, oznacza zgromadzenie tych, którym było przeznaczone stać się rogiem protestantyzmu. Kamienie milowe często są wyrażane poprzez przeciwieństwa i rozproszenie może oznaczać zgromadzenie, tak jak Elias reprezentuje Jana Chrzciciela. W tej samej proroczej konfrontacji Eliasz nie umiera, natomiast Jan Chrzciciel umiera.

W 677 r. p.n.e. południowe plemię Judy (również określane w Pismach jako chwalebna ziemia) zostało rozproszone na dwa tysiące pięćset dwadzieścia lat, które zakończyły się 22 października 1844 r. To proroctwo wskazywało na deptanie ludu Bożego, który Daniel określa jako „zastęp” w Księdze Daniela 8:13, 14.

Wtedy usłyszałem, jak jeden ze świętych mówił, a inny święty rzekł do owego świętego, który mówił: Jak długo potrwa widzenie dotyczące ofiary codziennej i przestępstwa spustoszenia, aby zarówno świątynia, jak i zastęp były deptane? I rzekł do mnie: Do dwóch tysięcy trzystu dni; wtedy świątynia zostanie oczyszczona. Daniela 8:13–14.

Proroctwo o 2300 latach, które zakończyło się w tym samym czasie co proroctwo o 2520 latach, które rozpoczęło się w 677 r. p.n.e., wskazywało na deptanie świątyni, o którym mowa w Księdze Daniela 8:13, 14. Proroctwo o rozproszeniu Judy w 677 r. p.n.e. zostało poprzedzone trzema atakami Nabuchodonozora i zakończyło się wraz z nadejściem trzeciego poselstwa 22 października 1844 r.

Dwa proroctwa liczące 2520 lat, kończące się odpowiednio w 1798 i 1844 roku, wyznaczają czterdzieści sześć lat budowy fundamentu świątyni millerystów. Mojżesz przez czterdzieści sześć dni otrzymywał wskazówki dotyczące budowy świątyni, a przebudowa świątyni Heroda za czasów Chrystusa trwała czterdzieści sześć lat i zakończyła się w roku chrztu Chrystusa. Po chrzcie udał się na pustynię na czterdzieści dni, a kiedy powrócił, po raz pierwszy oczyścił świątynię i sprzeczący się Żydzi chcieli wiedzieć, jakim prawem uczynił coś takiego.

A zbliżała się Pascha żydowska i Jezus udał się do Jerozolimy. I zastał w świątyni sprzedających woły, owce i gołębie oraz siedzących bankierów. I sporządziwszy bicz ze sznurków, wypędził wszystkich ze świątyni, także owce i woły; porozsypywał pieniądze bankierów i przewracał stoły. I rzekł do sprzedających gołębie: Zabierzcie te rzeczy stąd; nie czynicie domu Ojca mego domem handlu. I jego uczniowie przypomnieli sobie, że jest napisane: Gorliwość o dom twój pożera mnie. Wtedy Żydzi odpowiedzieli i rzekli do niego: Jaki znak nam pokażesz, skoro to czynisz? Jezus odpowiedział i rzekł im: Zburzcie tę świątynię, a w trzy dni ją wzniosę. Na to Żydzi: Czterdzieści sześć lat budowano tę świątynię, a ty w trzy dni ją wzniesiesz? Lecz on mówił o świątyni swego ciała. Gdy więc zmartwychwstał, jego uczniowie przypomnieli sobie, że im to powiedział; i uwierzyli Pismu oraz słowu, które powiedział Jezus. Jana 2:13-22.

Świątynia millerystów została wzniesiona w ciągu czterdziestu sześciu lat, począwszy od roku 1798, gdy zakończyło się pierwsze proroctwo o 2520 latach, a została ukończona czterdzieści sześć lat później, przy wypełnieniu drugiego proroctwa o 2520 latach w roku 1844. Te czterdzieści sześć lat rozpoczęło się wraz z przyjściem pierwszego anioła i zakończyło wraz z przyjściem trzeciego anioła, gdyż Chrystus powiedział, że Jego świątynia zostanie wzniesiona w trzy dni. Jeśli nie chcesz dostrzec tych faktów, dzieje się tak z powodu dwóch podstawowych problemów, poza problemami, które mogą istnieć w niechętnym i nienawróconym sercu. Pierwszy problem polega na tym, że nie chcesz podchodzić do Słowa prorockiego z perspektywy, że historia się powtarza. Nie jesteś zwolennikiem historycyzmu. Drugi problem to nieumiejętność zastosowania symbolicznych słów, które zostały zapisane w Słowie Bożym przez Słowo Boże. Początki

wszystkich tych proroctw wskazują na koniec i zawsze wskazują na znacznie więcej niż tylko dzieje, które się powtarzają.

Biblia mówi, że jesteśmy świątynią Ducha Świętego, a świątynia naszego ciała składa się z czterdziestu sześciu chromosomów. Naukowcy, którzy badają te czterdzieści sześć chromosomów, informują nas, że dwadzieścia trzy męskie chromosomy i dwadzieścia trzy żeńskie chromosomy są owinięte wokół białka w kształcie krzyża.

W dwunastym rozdziale Księgi Daniela są trzy powiązane proroctwa dotyczące czasu; pierwsze z nich odnosi się do rozproszenia mocy ludu świętego, co jest odpowiednikiem „siedmiu czasów” z dwudziestego szóstego rozdziału Księgi Kapłańskiej. Rozproszenie mocy ludu świętego, które wypełniło się na nich, trwało dwa tysiące pięćset dwadzieścia lat, jednak w dwunastym rozdziale Daniela wspomina się jedynie o ostatniej połowie tego okresu. Ukazuje to Daniela jako nie rozumiejącego znaczenia tej zapowiedzi.

I usłyszałem męża odzianego w lniane szaty, który stał nad wodami rzeki; gdy podniósł prawą i lewą rękę ku niebu, przysiągł na Tego, który żyje na wieki, że będzie to na czas, czasy i połowę czasu; a gdy zakończy rozproszenie mocy ludu świętego, wszystkie te rzeczy się dopełnią. I słyszałem, lecz nie rozumiałem; wtedy rzekłem: Panie mój, jaki będzie koniec tych rzeczy? Daniel 12:7, 8.

Dwunasty rozdział Księgi Daniela ilustruje poselstwo, które zostaje odpieczętowane w czasie końca, przypadającym na rok 1798. W tym fragmencie Daniel reprezentuje Williama Millera, główny symbol mądrych w tamtej historii. Miller został najpierw poprowadzony do proroctwa o dwóch tysiącach pięciuset dwudziestu latach z 26. rozdziału Księgi Kapłańskiej, a w wersetach siódmym i ósmym reprezentuje mądrych, którzy muszą uznać prawdę, że rozproszenie trwające dwa tysiące pięćset dwadzieścia lat jest jednoznacznie określone jako Boże rozproszenie Jego ludu.

A jeśli pomimo tego wszystkiego nie będziecie mnie słuchać, ukarzę was jeszcze siedmiokrotnie za wasze grzechy. I złamię pychę waszej potęgi; i uczynię wasze niebo jak żelazo, a waszą ziemię jak miedź. Księga Kapłańska 26:18, 19.

„Pychą” starożytnego Izraela było to, że pozwolono im odrzucić Boga jako swojego króla i wybrać ludzkiego króla. Ich pycha, która wyklucza upadek (Przypowieści 16:18), polegała na pragnieniu, by być jak wszystkie bałwochwalcze królestwa wokół nich. Usunięcie najpierw królestwa północnego, a następnie południowego, było rozproszeniem potęgi (króla) w latach 723 p.n.e. i 677 p.n.e., odpowiednio.

Miller reprezentował mądrych, którzy zrozumieli wzrost poznania, jaki został odpieczętowany w poprzednich wersetach dwunastego rozdziału Księgi Daniela, a w wersetach siódmym i ósmym jest przedstawiony jako ten, który nie rozumie związku między 1260 latami a 2520 latami rozproszenia ludu Bożego. Daniel reprezentuje lud Boży na końcu adwentyzmu, a Miller na jego początku. Na końcu adwentyzmu istnieje ten sam dylemat, ponieważ gdy adwentyzm odrzucił Millerowskie rozumienie „siedmiu czasów”, był zmuszony utożsamić 1260 lat jedynie z ciemnymi

wiekami. Mądrzy na końcu mieli podobny problem do rozwiązania, co pokazują Daniel i Miller. Dlaczego terminologia Księgi Kapłańskiej 26 została użyta do zilustrowania trzech i pół czasu zamiast siedmiu czasów?

Miller nigdy w pełni nie rozwiązał tego dylematu, jednak w 1856 roku ostatnie „nowe prorocze światło” przedstawiono w serii sześciu artykułów, nigdy nie dokończonych, które interpretowały „siedem czasów” jako trzy i pół roku, w których pogański Rzym deptał dosłowny Izrael Boży, a następnie trzy i pół roku, w których papieski Rzym deptał Izrael duchowy. Siedem lat później adwentyzm całkowicie odrzucił całe światło „siedmiu czasów”, przygotowując dylemat dla rozumnych na czas końca w 1989 roku, gdy — jak opisano w Księdze Daniela 11:40 — kraje reprezentujące dawny Związek Radziecki zostały zmiecione przez papieżstwo i Stany Zjednoczone.

Pierwsze światło dane Millerowi zostało odrzucone w 1863 roku, a ostatnie światło na ten temat zostało dane przez Hiram Edsona w owych sześciu artykułach. Publikację tych artykułów przerwano, a siedem lat (czasów) później moc współczesnego Izraela została odsunięta na bok, aby naśladować bałwochwalcze kościoły, które kilka lat wcześniej zostały trafnie zidentyfikowane jako córki Babilonu. Siedem czasów z Księgi Kapłańskiej, rozdział dwudziesty szósty, jako doktryna prorocza stało się kamieniem potknięcia, a pycha starożytnego Izraela, wyrażona ich pragnieniem, by rządził nimi Saul jako król, powtórzyła się. Jezus przedstawia koniec wraz z początkiem.

Księga Daniela wskazuje także na prorocstwo o 1290 latach oraz prorocstwo o 1335 latach, które oba rozpoczynają się wraz z zabranie „codziennego” w 508 roku. Zabranie „codziennego” oznacza usunięcie oporu pogańskiego Rzymu wobec wzrostu władzy papieżstwa w 538 roku. Istniał trzydziestoletni okres przejściowy, zanim w 538 roku władza papieżstwa została osadzona na tronie ziemi, po czym pozostałe 1260 lat kończy się w 1798 roku. Trzydzieści lat przejścia od jednego królestwa do następnego wskazuje na ostatnie lata panowania papieżstwa, które prowadzą do osadzenia na tronie ziemi w 1798 roku szóstego królestwa prorocstwa biblijnego. Początek prorocstwa o 1290 latach wskazuje na przejście od jednego królestwa prorocstwa biblijnego do następnego, podobnie jak zakończenie tego prorocstwa.

1335-letnie prorocstwo, które rozpoczęło się w chwili usunięcia „the daily” w roku 508, kończy się w roku 1843.

A od czasu, gdy zostanie zniesiona codzienna ofiara i zostanie postawiona ohyda spustoszenia, będzie tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt dni. Błogosławiony, kto wytrwa i doczeka do tysiąca trzystu trzydziestu pięciu dni. Daniela 12:11, 12.

Prorocstwo tysiąca trzystu trzydziestu pięciu lat zakończyło się w 1843 roku, a Daniel mówi, że błogosławieni będą ci, którzy „czekali” na spełnienie tego prorocstwa. Siostra White ujmuje to tak.

Błogosławione oczy, które widziały to, co widziano w latach 1843 i 1844.

„Poselstwo zostało przekazane. I nie powinno być zwłoki w powtarzaniu tego poselstwa, gdyż znaki czasu się wypełniają; dzieło końcowe musi zostać wykonane. Wielkie dzieło zostanie wykonane w krótkim czasie. Wkrótce z Bożego ustanowienia zostanie dane poselstwo, które

rozrośnie się w głośnie wołanie. Wtedy Daniel stanie na swoim miejscu, aby złożyć swoje świadectwo.” Manuscript Releases, tom 21, s. 437.

Zatem początek 1335-letniego proroctwa wskazuje na przejście od religii pogaństwa do religii papizmu, a tym samym na przejście od protestantyzmu do protestantyzmu millerowskiego.

Ci adwentyści, którzy odrzucają podstawowe prawdy adwentyzmu, odrzucają wszystkie proroctwa czasowe przedstawione przez millerystów, nawet okres dwóch tysięcy trzystu lat z Daniela 8:14. Mogą jak najbardziej zaprzeczać temu faktowi, ale da się logicznie wykazać, że jest on prawdziwy, jednak teraz zmierzam do czego innego, więc na razie to pominię, w miarę jak staramy się doprowadzić ten artykuł do konkluzji.

Rozproszenie „wspaniałej ziemi” Judy w 677 r. p.n.e. przedstawia zdeptanie „zastępu” w Księdze Daniela 8:13–14 i wskazuje na ustanowienie współczesnej wspaniałej ziemi, Stanów Zjednoczonych. Dwa tysiące trzysta lat z tych samych wersetów rozpoczęło się w 457 r. p.n.e. i oznacza zdeptanie „świątyni”.

Wtedy usłyszałem, jak jeden ze świętych mówił, a inny święty rzekł do owego świętego, który mówił: Jak długo potrwa widzenie dotyczące ofiary codziennej i przestępstwa spustoszenia, aby zarówno świątynia, jak i zastęp były deptane? I rzekł do mnie: Do dwóch tysięcy trzystu dni; wtedy świątynia zostanie oczyszczona. Daniela 8:13–14.

Rok 677 p.n.e. i rok 457 p.n.e. to daty powiązane relacją między ludem Bożym a świątynią Bożą. Bóg przywrócił zarówno zastęp, jak i świątynię, łącząc je ponownie 22 października 1844 r. Okres 220 lat między 677 r. p.n.e. a 457 r. p.n.e. symbolizuje czas, w którym Bóg ustanawia punkt orientacyjny oznaczający wzrost światła. 22 października 1844 r. nadeszło światło trzeciego anioła, światło świątyni zaczęło jaśnieć, a zastęp był obecny, by je ogłaszać.

W linii proroczej, która wskazuje na potrójny konflikt między Szatanem a Chrystusem, powstała Biblia króla Jakuba z 1611 roku. Dokładnie dwieście dwadzieścia lat później, w 1831 roku, William Miller po raz pierwszy opublikował swoje przesłanie:

„Przez dziewięć lat William Miller był przekonany, że powinien przekazać swoje przesłanie kościołom; lecz czekał, mając nadzieję, że jakiś uznany autorytet ogłosi radosną nowinę o rychłym przyjściu Zbawiciela. Czekał w ten sposób, jedynie potwierdził prawdziwość przesłania; mieli imię, że żyją, lecz szybko umierali. W 1831 roku Miller wygłosił swoje pierwsze kazanie o proroctwach.” Steven Haskell, Wizjoner z Patmos, 77.

Bóg ochronił święte i poprawne teksty oryginalne, na podstawie których powstała Biblia. Następnie wydał swoją Biblię w 1611 roku. Potem wzbudził posłańca, który zastosował zasady zawarte, wyprowadzone i ustanowione w Biblii, aby sformułować poselstwo pierwszego anioła. W 1831 roku poselstwo Millera zostało sformalizowane, podobnie jak w historii Chrystusa poselstwo zostało sformalizowane przez Jana Chrzciciela, jak to miało miejsce w każdym ruchu reformacyjnym. Poselstwo Millera, poselstwo pierwszego anioła ogłaszające otwarcie sądu, jest bezpośrednio potwierdzone zastosowaniem proroczego okresu dwustu dwudziestu lat. Było to poselstwo ostrzegawcze na początku szóstego królestwa w proroctwie biblijnym — Stanów

Zjednoczonych.

W 1996 roku rozpoczęła działalność misja Future for America, a poselstwo trzeciego anioła, które zostało odpieczętowane w 1989 roku, czyli poselstwo wskazujące na zaleczenie śmiertelnej rany papieżstwa i rychłe nadejście ustawy niedzielnej, zostało opublikowane w czasopiśmie zatytułowanym „The Time of the End”. Poselstwo na końcu adwentyzmu zostało sformalizowane tak, jak sformalizowano poselstwo na początku. Na początku poselstwo było oparte na czasie i stanowiło dalszy rozwój prawd zawartych w Słowie Bożym. W 1996 roku, dwieście dwadzieścia lat po narodzinach Stanów Zjednoczonych w 1776 roku, poselstwo na końcu adwentyzmu zostało sformalizowane i stanowiło dalszy rozwój poselstw trzech aniołów.

Gdy omawiamy równoległą historię republikańskiego rogu i protestanckiego rogu w historii szóstego królestwa w prorocctwie biblijnym, należy zrozumieć, czym jest protestancki róg, a czym nie jest.

Staraj się usilnie, aby okazać się Bogu wypróbowanym, pracownikiem, który nie ma się czego wstydzić, poprawnie wykładającym słowo prawdy. Lecz unikaj bezbożnych i próżnych gadanin, gdyż prowadzą do jeszcze większej bezbożności. 2 List do Tymoteusza 2:15–16.